

TRAPSAVEC

2025

51.
ROČNÍK

SBORNÍK LITERÁRNÍ
SOUTĚŽE

Trnová hora

Slunce žhne, rozpaluje střechy Českých Zlatníků, uvádí čmeláky na levandulích do extáze, bílé růže voní, jako by vydechovaly život z posledních sil, ale bílá dobře odráží sluneční paprsky. Jdeme na úbočí Zlatníku. Tady zbylo na cestě ještě trochu vlhka z vypařených louží. Corliss tam vběhla a vyplašila celé hejno bělásků, které teď poletuje a tančí jako na slunečním bále.

Pokračujeme na vrchol. Úzká pěšina se prodírá nepříjemnými křovisky, ostružiním i kopřivami. Zakopl jsem o kořen – chytil jsem se trnu. Zpocená kůže nohou reaguje na ta dráždidla jak rána na sůl. Klubíčko má Corliss na dlouhém vodítku. Tu a tam ji pouští, a protože jdu první, vodítko mi podjíždí pod nohama.

Dostáváme se do míst, kde se traverz mění v serpentiny. Tu se Corliss rozběhne i s vodítkem do nepřehledné změti keřů a nízkých stromů, suti i skalek. A je pryč. Ticho.

Stoupáme a brzy nám dochází, že se fenka musela někde ztratit. Věc je vážná. Hora je ohromná a Corliss se mohla kdekoliv zachytit vodítkem. Voláme ji, křičíme, vše marné. Tu jako bych zaslechl slabé zakňučení. A opět ticho. Klubíčko nemá dobrý sluch, tak špicuju uši, probouzejí se ve mně živočišné instinkty. Možná je to spíš intuice, že slyším náznak rychlého psího dechu. Odbočuju z pěšiny mezi trnité keře. Ten porost nejde projít, trny mě drápou do krve. A jdu vůbec dobrým směrem? Možná to bylo jen zdání. A najednou ji vidím. Sedí bez hnutí. Jsem od ní snad jen pět metrů, ale Corliss nereaguje. Ustrnula hrůzou. Vodítko má tak zauzlované, že mi dlouho trvá, než ho rozmotám.

Pokračujeme vzhůru. Okraj cestičky zdobí pětikvítky hvozdíku jak malé plynové hořáčky. Objevuju černo-rudo-bílou housenku chráněného lišaje pryšcového. A když konečně stojíme na vrcholku a vychutnáváme si pohled od Mostu až k Teplicím, vzpomenu si na zvláštní myšlenku kamarádky Blanky: „Hora byla horou, pak horou nebyla, aby se potom opět stala horou, jak praví zen.“ Odpověděl jsem jí: „To myslíš, že hora ve chvíli, kdy na ni vystoupíme, přestává

být horou a stává se jí opět až ve chvíli, kdy k ní budeme vzhlížet z úpatí?“

Stoupáme na Solanskou horu. Mám v batohu dvě plné petky piva Kocour, které nám natočili v Kocourově. Na vrcholku se nachází jihozápadní loučka, ze které se otevírá rozhled na lounské České středohoří. Roste na ní divizna velkokvětá. Čmeláci se činí i tady, nožky mají obalené načervenalým pylem v podobě válečků.

Okraj lesa pokrývá růžovofialový podrost. Marně přemýšlím, o jakou rostlinu jde. Je to kmín kořený? V nízkém slunci se jeho barvy proměňují do rudě rezavých odstínů. Těžko se skrze tu spleť prodírá. Jako by tu prošel nenápadný požár, který rostlinu jen sežehl, nic víc. A ponechal v ní své plameny. I moje nitro je spáleniště. Které ze semen ten požár přežilo? A co z nich vyraší? Bude to překvapení. Jako by mi tvůrce nesl za zády dar a chtěl mě překvapit. Mě nebo Klubíčko, které zase já chci překvapit novou kyticí.

Rozděláváme malý ohníček. Jdu pak po hřebeni na druhou stranu Solanské hory. Vzlétají tu celá oblaka drobných hnědých motýlků okáče strdivkového. Corliss mě následuje až na skálu, odkud je vidět na tolik kopců. Možná ke mně získala důvěru, když jsem ji dnes vysvobodil z trní na Zlatníku. U nohou se mi chvějí stébla jemného chmýří kavylu a květy česneku kulatohlavého a čistce přímého. Vidím Dlouhý vrch, v popředí Lovoš, za ním Sedlo a ještě trochu vpravo Ronov a Vlhošť, pak Košťál, Plešivec a přímo na dosah mám zříceninu hradu Oltářík, kterému v pozadí zleva sekunduje Říp a zprava Hazmburk. Vracím se zpět, na zemi už leží nějaké žluté listy. Všechno nakonec opadá jak listí na podzim. Zůstanou jen vztahy.

Půlměsíc následuje slunce, které zapadlo přesně za vrcholkem Hradišťan. V údolích se rozsvěcují světla. Daleko vedle Oblíku září Louny. Corliss sedí a dává pozor. Nikdy, když nocujeme v lese, nespí. Dopijíme pivo, ohýnek praská, jako by se chtěl uvelebit v zemi a hledal si polohu. Přikládám staré ztrouchnivělé dřevo, začínají po

něm pobíhat mravenci, co teď s nimi, co s tím dřevem, které už zpola zachvátil oheň?

Usínáme jinak, než usínají počestní lidé. Vzpomenu si na slova bouřliváka a katolického konzervativce Léona Bloy: *Světice může padnout do bláta a nevěstka vejít do světla, ale nikdy se ani jedna ani druhá nebude moci stát počestnou ženou, protože ta strašná, vyprahlá kráva, které se říká počestná žena a která kdysi v Betlémě odepřela pohostinství Dítku Bohu, je navždy neschopna uniknout ze své nicoty ať pádem nebo vzestupem do božských sfér.*

Próza nad 23 let

2. místo – Roman Szpuk – Darmošlap